

IK WENSTE ALTIJD DAT IK EEN ZUSJE HAD. NU NIET MEER.

MIJN ALLER LIEFSTE ZUSJE

ROZ NAY

THRILLER

De vrouw houdt de baby dicht tegen zich aan en danst rustig met hem voor het raam. Ze ziet haar spiegelbeeld in de ruit. Ze vindt het niet erg wakker te zijn met haar zoontje op dit aparte, betoverde tijdstip als iedereen slaapt. Het is een geheim dat ze met zijn tweetjes delen.

Hij heeft een vertrouwde, olijkleurige huid hoewel die heel anders is dan haar eigen bleke kleur. Het maakt niet uit, denkt ze, hij is van mij en ik hou hem.

Buiten is het stil op straat. De bergen in de verte waken over het slapende stadje. Ze staart naar zijn vuistje, dichtgeklemd als de schelp van een porseleinslak. Zijn nageltjes zijn piepklein maar perfect, met allemaal een halvemaantje. Heeft zij die gemaakt? In een van zijn handjes houdt hij al dagen een verweerde oude wasknijper.

Geblaf van een hond doorbreekt de stilte en de baby schrikt en spreidt zijn armen.

Wat zijn baby'tjes toch indrukwekkend, denkt ze, en kwets-

baar. Ze tilt haar shirt op en legt hem aan. Ze passen perfect op elkaar; ze zijn voor elkaar gemaakt.

Een paar tellen later laat hij gefrustreerd los. Ze strijkt met gefronst voorhoofd over zijn lippen. ‘Het spijt me,’ zegt ze. ‘Sst.’ Hij doet geen poging meer om te drinken. Hij jammert en draait zijn hoofdje weg.

‘Hé,’ zegt ze luider, ‘we zijn nu met z’n tweetjes. Je zult haar nooit meer zien.’

De baby knippert met zijn ogen terwijl hij zich opmaakt om te gaan huilen en ze staren elkaar even aan. Oude zielen die elkaar hebben teruggevonden. Alsof er geen verlies heeft plaatsgevonden en er niets is misgegaan.

‘Het komt wel goed, kleintje. Je bent nu veilig. Goed zo, rustig maar.’

Ze zal zo flesvoeding voor hem uit de koelkast pakken, opwarmen en de temperatuur ervan testen op de gevoelige huid aan de binnenkant van haar arm. Ze weet hoe dit moet. Ze is een natuur-talent. Eindelijk is alles precies zoals het moet zijn.

DEEL 1

De bewaker

1

Alexandra

In de droom ren ik, achtervolgd door mijn zus. De grond is broos en hard onder mijn blote voeten. Net als in elke droom denk ik dat ik zo'n haast heb om iets te redden, iets te voorkomen, maar dat is het niet. Het is zoveel erger. Ik hoor Ruth naderen – ze is groter dan ik – en met haar vingertoppen raakt ze de achterkant van mijn shirt terwijl ik mijn best doe nog harder te gaan. Als ze me zoals altijd uiteindelijk te pakken krijgt, trekt ze me neer op het stof en haar scherpe nagels prikken in de kleinemeisjeshuid van mijn armen. 'Het is maar een spelletje!' schreeuw ik. 'We spelen maar!' En ik zit rechtop in bed, mijn voeten trappen naar de lakens, mijn tong plakt aan de onderkant van mijn mond.

Ik lig nog even na te hijgen. Je zou denken dat de dromen minder hevig zouden worden, maar ze worden juist erger. Ze gaan altijd over haar, of de versie van haar die ik al die jaren geleden voor het laatst zag. Het is gek om zo bang voor haar te zijn, want ik weet niet eens waar ze is.

Ik stap uit bed om wat water te pakken in de keuken om dit

vuur in mijn hoofd te blussen. Op mijn tenen sluip ik de slaapkamer uit om Chase niet wakker te maken. Ik heb steeds zo'n dorst. Bij de gootsteen wacht ik tot het water goed koud en helder is en drink dan rechtstreeks uit de kraan, plens wat op mijn voorhoofd.

Chase' loft is een open ruimte met een hoog plafond. Een appartement met weinig deuren of afscheidingen. Sommige stellen zouden het claustrofobisch vinden. Ik vind het knus. Vanaf waar ik nu sta bij de gootsteen, kan ik hem nog net zien; het is een spierbonk, maar hij ademt zo rustig en zijn zongebruinde armen liggen slap op de schone, witte lakens. Ik heb geen idee waar hij naartoe gaat als hij slaapt. Een heel ander droomlandschap dan het mijne, dat staat vast.

Buiten gaat de hemel voor een vroeg blauw. Het is juni, maar het is zeven uur en langzaam lekt er nog een grijstint door de kleur. In dit stadje in Colorado zijn we nooit ver van de kruipende gletsjer, een stille opmars die ik altijd sinister blijf vinden. Maar Chase vindt alles aan de bergen geweldig. Onderweg naar de inloopkast strijk ik met een vingertop over het grote canvas doek bij de voordeur. Het is een professionele foto van hem, ondersteboven in de lucht, tijdens een skisprong van zes meter hoogte. Ik zou dat nooit kunnen, zou niet eens weten waar ik moest beginnen. Hij is goed in omstandigheden die mij angst aan zouden jagen en denkt nooit na over zoiets als zijn eigen sterfelijkheid. Achter hem kringelt sneeuw fijntjes omhoog voor de zon. Toegegeven, het is een prachtige foto.

Als ik mijn skinny jeans en een niet al te gekreukt T-shirt heb aangetrokken, draai ik mijn haar in een knotje en pak mijn kaki jack en mijn oude leren schoudertas. Ik til de band van de tas over mijn hoofd zodat hij diagonaal voor me hangt. Mijn Vans staan bij de voordeur. Terwijl ik erin stap, vraag ik me af of het op mijn

vijfentwintigste niet eens tijd wordt schoenen te kopen die niet beter zouden passen bij een gemiddelde veertienjarige jongen. Maar voor mijn werk hoef ik me niet zakelijk te kleden. Als sociaal werker bij de Jeugdbescherming is het beter als ik benaderbaar overkom.

Moses River ligt in de Rocky Mountains en is in de wintermaanden een geïsoleerd plaatsje, maar nu staan de bomen langs de stoep in bloei en barsten de knoppen van optimisme. De inwoners vullen de hoofdstraat. Met hun koffie in hoge reisbekers staan ze tegen hun geparkeerde pick-up geleund. Uit elke laadbak steken mountainbikebanden. Als het al druk is, is het geen werk-drukte. 'Het leven is mooi,' staat er op menig bumpersticker. Maar als je het aan een maatschappelijk werker in dit stadje vraagt, zal die je zeggen dat het leven hier veel dingen is, en niet alleen maar mooie. Maar we doen ons best. Voor de kinderen die de bumperstickers niet geloven, voor de kinderen die met de waarheid moeten leven.

Lopend door de hoofdstraat denk ik aan Minerva's mailtje van gisteravond. Zoals altijd chaotisch en gehaast schreef ze dat er een melding van verwaarlozing was binnengekomen. Het betrof een klein jongetje en zijn ouders, de familie Floyd. Ik heb de naam niet eerder gehoord, maar maakte uit de toon van de mail op dat ze voor haar geen onbekenden zijn. Als ze mij erbij wil hebben, is het vast ernstig. Dat is het altijd als er een baby bij betrokken is. Een klein jochie.

Minerva Cummins werkte in de geestelijke gezondheidszorg veel met verslaafden voordat ze bij de Jeugdbescherming ging werken, en daar is ze nooit echt van losgekomen. Elk gesprek dat ik met haar voer, voelt alsof ze me van een of andere slechte gewoonte probeert af te helpen. Zelfs als ik problemen aan het oplossen ben, zucht ze met gesloten ogen alsof ik degene ben die ze

veroorzaakt. Soms vraag ik me af of haar man daarom van haar is gescheiden. Morris, mijn baas, zet mij en Minerva zelden samen op een zaak, misschien omdat hij weet dat ze als een van de oudere, meer ervaren sociaal werkers in het team nogal bevoogdend kan doen. ‘Ze is een moeder,’ vertelde hij me een keer, ‘maar laat haar je niet bemoederen.’

Een onverwachte vlaag koude lucht overrompelt me als ik de hoek om ga naar Cedar Street en ik jog de volgende paar stappen naar bakkerij The Lovin’ Oven. Het belletje boven de zeegroene deur tingelt als ik binnenkom en de geur van *butter tarts* me verwelkomt. De bakkerij is compact, met een lange toonbank, een paar krijtborden waarop met de hand geschreven namen van soepgerechten staan, rijen vers goudkleurig brood op de planken achter de toonbank en drie rechthoekige ruwhouten tafels met banken eronder waaraan je kunt eten. Ik werp een vluchtige blik door de winkel. Minerva is er nog niet. Hoewel ze beweert zo toegewijd te zijn, is ze maar zelden op tijd.

Nadat ik een koffie heb gekocht, ga ik aan de kop van de lange tafel op haar zitten wachten. In een hoek delen twee dames een pot thee. Ze dragen dezelfde gebreide muts. Even vraag ik me af of het zussen zijn. Die gedachte beneemt me kortstondig de adem.

Maar dan rinkelt het belletje boven de deur en schrijdt Minerva naar me toe. Haar corduroy broek schuurt daarbij luidruchtig. Haar bruine haar met boblijn is nog nat van het douchen. Het lijkt van plastic, zoals van dat haar dat je op het hoofd van een legopoppetje drukt.

Ze komt tot stilstand bij het bankje tegenover me. ‘Daar zijn we weer.’

‘Goeiemorgen,’ zeg ik. ‘Zullen we?’ Ik kom al half overeind.

‘Niet zo’n haast! Ik moet je eerst brieven en je weet dat ik een kop sterke koffie nodig heb om op te starten.’

Moesten we zo vroeg afspreken vanwege koffie? Met tegenzin laat ik me weer op het bankje zakken. Als Minerva heeft besteld, gaat ze zitten alsof we alle tijd hebben. Alle tijd van de wereld, terwijl het welzijn van een klein kind op het spel staat.

‘Dus,’ zeg ik en ik doe mijn uiterste best mijn ongeduld te verhullen. ‘Vertel eens over dit kindje en zijn ouders.’

‘Frank en Evelyn Floyd hebben een verleden met drugs- en alcoholverslavingen.’ Ze neemt een voorzichtig eerste slokje van haar koffie. ‘Het waren gewoon junkies, probleemgevallen, voordat ze een kind kregen. Maar sinds zijn geboorte gaat het stukken beter.’

‘Oké... Waarom gaan we dan nu met z’n tweeën op huisbezoek?’ vraag ik. Wat ik echt wil zeggen is: schiet toch eens op.

‘Het kind heet Buster,’ zegt ze, mijn vraag ontwijkend. Ze is even stil als ze de naam heeft uitgesproken, duidelijk hopen dat ik in de lach zal schieten, maar dat doe ik niet. ‘Eerder deze week hebben ze hem alleen in de auto achtergelaten toen ze naar het postkantoor gingen. Een voorbijganger was zo goed er melding van te maken. We gaan bij ze langs om even vlug een kijkje te nemen en dat is het. Erin en eruit.’

Ik sta ervan te kijken. ‘Zo’n kort bezoek terwijl ze een baby alleen in een auto achterlieten? Hoe lang is hij alleen geweest?’

‘Kom op, Alex, je kent het klappen van de zweep,’ zegt ze hoofdschuddend. ‘Je kunt niet aannemen dat een kind in gevaar is alleen maar omdat een onbekende het zegt. Ik wil jou erbij hebben om de situatie goed in te schatten, en voor mishandeling of verwaarlozing hebben we bewijs nodig.’

Mishandeling of verwaarlozing. Ik kan ineens geen slok van mijn latte meer naar binnen krijgen. ‘Hoe oud is die Buster?’

‘O, hooguit een jaar, volgens mij.’ Minerva kijkt me vragend aan. ‘Gaat het wel?’

Nee, Minerva, het gaat niet, wil ik zeggen. Hoeveel zaken we

ook oplossen, hoeveel kinderen we ook uit erbarmelijke omstandigheden redden en een kans op een beter leven geven, er komen altijd weer twee keer zo veel nieuwe gevallen bij. Ik voel me als Mickey Mouse in het oude tekenfilmpje dat we als kind na school moesten kijken. Mickey is tovenaarsleerling en laat de boel per ongeluk overstromen. Hoe hard hij ook zijn best doet, hij heeft geen controle meer. Er komt steeds meer water bij en Mickey weet zich geen raad. Vanaf de eerste keer dat ik het had gezien, had ik een hekel aan dat tekenfilmpje gehad, maar het was altijd Ruths lievelingsfilmpje geweest.

‘Kunnen we gaan?’ Ik sta op.

‘O, goed dan,’ zegt ze zuchtend. ‘Hoewel even relaxen ook geen kwaad kan. Je zit in no time net als alle anderen thuis met een burn-out als je blijft proberen de wereld te redden.’

Ik negeer haar en loop naar de deur.

Het huis van de familie Floyd staat op een verloederd stuk boerderijgrond langs Highway 4. Minerva rijdt te hard de stad uit in onze dienstauto. Ze draait vrolijke muziek alsof het hoogzomer is en we op weg zijn naar het strand.

‘Hé,’ zegt ze terwijl ze de achteruitkijkspiegel bijstelt die tot nu toe de hele rit niet binnen haar blikveld is geweest. ‘Heb je Sully onlangs nog gesproken?’

‘Wat?’ Ik staar haar aan. Ik heb mijn tas als een schild voor mijn buik.

‘Je weet wel, Sully Mills? Knappe agent met doordringende blik. Jullie zijn toch dikke maatjes?’

Vreselijk hoe ze dat woord uitspreekt. Sully en ik ontmoetten elkaar een jaar geleden via het werk. Ik denk dat je kunt zeggen dat er een klik was. We drinken een paar keer in de week samen koffie bij The Lovin’ Oven. We zijn bevriend, geen dikke maatjes. We zijn gewoon bevriend.

‘Zo vaak zie ik hem niet.’ Ik trek aan de veiligheidsgordel omdat die in mijn nek snijdt.

Minerva’s wenkbrauwen schieten heel even omhoog, maar ze zegt niets. Ik wil met al mijn kracht mijn hand in haar gezicht duwen.

Een minuut of twee later zegt ze: ‘Hij is toch vrijgezel?’

Wat heeft zij daarmee te maken, denk ik. ‘Zal ik zijn nummer voor je vragen?’ vraag ik met monotone stem.

‘Zijn nummer vragen?’ Ze trekt aan haar strak geknipte pony, duwt hem in model en checkt het resultaat in de achteruitkijkspiegel. ‘Je bedoelt zijn nummer géven. Want dat heb je gewoon. Jullie sturen elkaar constant berichtjes.’

Ik ga verzitten op de passagiersstoel. ‘Je weet toch dat ik een vriend heb? Je weet wel, die man met wie ik samenwoon?’

‘Precies! Eerlijk delen dus.’ Ze glimlacht naar me en kijkt dan na een lichte zwenking weer naar de weg.

We zijn bijna bij het huis. Minerva mindert vaart, rijdt de inrit op en zet de auto met een ruk stil. Als we uitstappen, moeten we tussen glanzend groene ganzenkeutels door manoeuvreren die over het hele zandpad dat naar het huis van de familie Floyd leidt, verspreid liggen. Zo’n honderd meter voor het huis is een hek met een poort erin.

‘Meneer en mevrouw Floyd waren lamstralen toen ik ze kende,’ zegt ze terwijl ze zich omdraait. ‘Maar wel van het goeie soort. Daar zit verschil in.’

‘O ja?’ Hoe kan Minerva in hemelsnaam denken dat drugsverslaafden goede ouders kunnen zijn? We bereiken de poort waarop een bordje hangt met een plaatje van een hond en de tekst ‘Pas op, ik bijt’.

‘Dat hing er al toen ik nog bij de verslavingszorg zat. Ze hebben helemaal geen hond.’ Ze trekt het hek ver genoeg open zodat we

ons erdoorheen kunnen wurmen. Het hek geeft een lange streep vocht af op haar trui. We lopen samen over een paadje vol kuilen langs een omgevallen emmer en twee niet bij elkaar passende slippers.

‘O, het huis ziet er nu beter uit,’ zegt ze.

De woning zelf is laag, met afbladderende verf, de veranda onregelmatig door roestige spijkers. Er staat een kattenbak vol kromme sigarettenstompjes met daarnaast een blauw Hot Wheels-autootje. Als dit ‘beter’ is, hoe zag het er voorheen dan in godsnaam uit?

Bovenaan het verandatrapje blijft ze even stilstaan. ‘Hou in gedachten: ook al is Buster misschien een minuut of twee alleen gelaten, er gaat weleens iets mis bij ouders. Dat weet jij misschien niet, maar moeders weten dat wel. Iedereen die kinderen heeft, heeft zoiets weleens meegemaakt.’

Speelt ze die kaart weer, haar favoriet in de stapel met superioriteitskaarten. Ik kan terugslaan, aangezien ik toevallig weet dat haar zoon van haar vervreemd is en niet met haar wil praten, maar in plaats daarvan versnelt mijn hartslag en mijn handen zweten. Het eenzame, verschoten Hot Wheels-autootje doet me aan misère denken. Uit dit huis kan niets goeds voortkomen. Ik veeg mijn handen af aan de achterkant van mijn spijkerbroek.

‘Oké, klaar?’ Minerva tilt haar hand op om aan te kloppen, maar de deur is open. We lopen naar binnen een klein halletje met een linoleumvloer in, dat als voorraadkast lijkt te dienen. Tegenover ons hangen drie planken. Ze zijn leeg op wat blikken witte bonen in tomatensaus na, waarvan er eentje is geopend. Het kapotte metalen deksel staat omhoog. Het glas van de eigenlijke deur is kapot, alsof iemand er met zijn elleboog doorheen heeft geslagen. Er zit ducttape kriskras over de ruit geplakt.

‘Toe nou maar,’ zeg ik.

‘Oké. Als Frank Floyd op ons afkomt, blijf rustig. Hij was altijd nogal een woeste stier.’

Ik knik en veeg mijn handpalmen nog een keer aan mijn broek af. Er komt geen antwoord op Minerva’s eerste keer kloppen. De tweede keer ook niet.

‘Hallo?’ roept ze. ‘Is er iemand thuis?’

Het ruikt muf in het halletje, korrelig. Zo indringend als altijd met armoede gepaard gaat. Zurig, een weerzinwekkende bierlucht. Ik hou mijn mouw voor mijn mond. We horen een klap en een schreeuw van binnen komen, gevolgd door het geluid van een bord dat over de vloer rolt en tot stilstand komt. Minerva duwt de gammele keukendeur open. Ze stapt de keuken in net op het moment dat Frank Floyd om het werkblad heen loopt, zijn bovenlijf voorop.

‘Ik kom al,’ gromt hij. Hij draagt een trainingsbroek die bij zijn middel is opgerold en een T-shirt waarin hij verzuipt, hoewel hij een heel grote man is. ‘Mag een man niet eens een dutje doen in z’n eigen huis?’ Als hij Minerva ziet herkent hij haar duidelijk meteen. ‘Godsamme, daar gaan we weer, ze hebben de clowns op ons afgestuurd.’

‘Meneer Floyd,’ zegt Minerva opgewekt. ‘Ik hoop dat u het niet erg vindt dat we storen.’

‘Ik vind het verdomme wél erg, en ik kan me niet herinneren dat ik jullie heb gevraagd om binnen te komen.’

Ik kijk om Minerva heen en zie Frank Floyds blote voeten, de asbak op de grond, de stapel vuile vaat in de gootsteen.

‘We wilden even zeker weten dat alles hier goed is. Hoe gaat het? Ik ben Minerva Cummins, kent u me nog? We hebben elkaar jaren geleden ontmoet, maar ik ben sindsdien van baan veranderd en werk nu bij de Jeugdbescherming. Dit is mijn collega Alexandra Van Ness.’ Minerva klinkt alsof ze haar best doet haar glimlach vast te houden.